

**ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ
ПРИВАТНЕ ПРАВО
CIVIL LAW AND CIVIL PROCEDURE; FAMILY LAW; INTERNATIONAL PRIVATE
LAW**

<https://doi.org/10.26565/2075-1834-2025-40-10>

УДК 347. 92

ВОЛОЩЕНКО О. М.

кандидат юридичних наук, доцент

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

юридичного факультету

E-mail: o.voloshchenko@karazin.ua

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4780-4594>

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна

м. Харків, 61022, майдан Свободи, 4

**ІНСТРУМЕНТИ ТА ПРИЙОМИ ЗАХИСТУ ОБ'ЄКТІВ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ
ВЛАСНОСТІ У РОЗРІЗІ ПРАКТИКИ ВЕРХОВНОГО СУДУ**

АНОТАЦІЯ. *Вступ.* Розгляд і вирішення справ з права інтелектуальної власності мають низку особливостей дотичних до специфіки інструментарію доказування і процесуально-процедурних аспектів, що застосовуються судами при дослідженні доказів та ухваленні рішення суду. У процесах пошуку найбільш оптимальних та дієвих інструментів доказування пріоритетною є судова практика, що демонструє тенденції у процесуально-процедурних аспектах вирішення справ та надає відповідний орієнтир на оптимальні шляхи вирішення правових спорів. Безумовно, судові прецеденти Верховного суду, як найвищої інстанції судової системи, є зразковими та пріоритетними в питаннях застосування їх висновків, що можуть використовуватись як лінією доведення вимог, так і удосконалення процедури розгляду і вирішення справи по суті. Доктринальне дослідження даної тематики через призму судових прецедентів Верховного суду є ключовим в аспектах напрацювання практично-ефективної моделі доказування у справах про скасування дії свідоцтва про реєстрацію прав на торговельну марку, заборони використання об'єкта авторського права, що входить о складу офіційного акту органу державної влади тощо.

Короткий зміст основних результатів. Доктринальне дослідження ключових рішень Верховного суду у сфері права інтелектуальної власності надало можливість отримати наступні судження науково-прикладного змісту: при вирішенні справ про порушення виключних прав на об'єкт авторського права, який входить до складу документу органа державної влади необхідно враховувати ту доказову базу, що вказує на дату виникнення виключних майнових прав на об'єкт авторського права.

Комбіноване поєднання об'єкта авторського права у складі акту органу державної влади не впливає на обсяг правової охорони першого; у справах про скасування дії свідоцтва про право інтелектуальної власності на торговельну марку проведене експертне дослідження повинно базуватися на комплексному методологічному дослідженні, що включає відповіді на питання про співпадіння досліджуваних позначень у фонетичній, семантичній та візуальній складових.

Ознака належності експертного висновку підтверджується відповідністю його висновків об'єкту інтелектуальної власності, що є предметом спірних відносин; зміст ст. 6 *septies* Паризької конвенції про охорону промислової власності необхідно оцінювати як перелік підстав для заборони використання торговельної марки; факт визнання торговельної марки добре відомою не створює юридичних наслідків набуття виключних прав на таку торговельну марку. У доведенні обставин порушення виключних прав на ідентифікуюче позначення, яке наслідую географічне зазначення важливим аспектом є доведення наявності ознаки розрізняльної здатності географічним позначенням.

Висновок. Проведене доктринальне дослідження судової практики Верховного суду у справах про захист права інтелектуальної власності має важливе прикладне значення, обумовлене можливістю удосконалення інструментарію формування та доведення позицій захисту порушених права та напрацювання подальших доктринальних досліджень окресленої тематики.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: захист об'єктів права інтелектуальної власності, судова практика Верховного суду, географічне зазначення, торговельна марка, експертиза тотожності торговельних марок.

Як цитувати: Волощенко О.М. Інструменти та прийоми захисту об'єктів права інтелектуальної власності у розрізі практики верховного суду. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, серія «Право»*. 2025. Вип. 40. С. 104-110. <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2025-39-10>

In cites: O.M. Voloshchenko (2025) Instruments and methods of protection of intellectual property rights in the view of the practice of the supreme court. *The Journal of V.N. Karazin Kharkiv National University, Series "Law"*, (40), P. 104-110. <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2025-40-10> (in Ukrainian).

Вступ. Напрацювання ефективного інструментарію в процесі захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав у галузі права інтелектуальної власності потребує злагодженого балансу між законодавче визначеною процедурою, обраними прийомами, тактикою захисту і процесуальною процедурою вирішення справи по суті. Ефективним мірилом та способом виявлення прогалин і «непрацюючих» елементів у вищезазначених процесах залишається судова практика. Аналітика судових прецедентів дозволяє виявити проблемні ділянки як лінії захисту, так і процесу розгляду та вирішення справи по суті, яких допускаються учасники справи та суд. Рішення Верховного суду, як інстанції найвищого рівня судової системи України, що мають ознаку обов'язковості та покликані забезпечувати єдність судової практики є одним із ключових напрямів проведення дослідження окреслених питань та розробки дієвих рекомендацій щодо поліпшення окреслених питань та процесів судового розгляду.

Актуальність даної теми обумовлюється наявністю великого спектру проблем у процесах розгляду та вирішенні справ про захист інтелектуальної власності по суті, що виявлені за результатами дослідження судових прецедентів. Серед найбільш поширених: допущення помилок у процесах дослідження експертом торговельних морок при порівнянні таких на предмет тотожності або схожості до ступеня змішування, дослідження об'єкта, що не є предметом спору (стосується дій позивача), допущення процесуальних помилок при розгляді та вирішенні справи по суті (стосується повноважень суду) тощо. Ефективність подолання окреслених проблем можливе за умови доктринального дослідження через призму судової практики, як джерела виявлення та тенденцій розвитку перших.

Огляд наукових праць з даної проблематики доводить, що тематика пошуку оптимальних прийомів і способів захисту порушених прав інтелектуальної власності була предметом дослідження низки вчених, серед яких В. Стрельник, І. Коросташова, В. Жаров, Т. Шевелев, Д. Лонг. Загалом, результати досліджень вищевказаних науковців зводяться до констатації наявності низки проблем, пропозицій доктринального вирішення таких а та-

кож внесення змін до профільного законодавства. Тісний зв'язок науки і практики потребує комплексного підходу з дослідження проблем формування юридичного інструментарію захисту порушених прав інтелектуальної власності з урахуванням тенденцій судової практики Верховного суду.

Постановка завдань статті пов'язана з практичною потребою удосконалення інструментів та прийомів захисту, які використовуються сторонами справи для обґрунтування та доведення обставин, якими мотивуються позовні вимоги. Основними завданнями статті є: дослідження судових прецедентів Верховного суду у справах про захист права інтелектуальної власності та встановлення взаємозалежних зв'язків між інструментарієм процесу доказування та результатом вирішення справи.

Метою даного наукового дослідження є розробка висновків науково-прикладного значення спрямованих на удосконалення процесу доказування у справах про захист права інтелектуальної власності.

Основні результати дослідження. Судова практика відіграє надзвичайно важливе значення у процесах формування та удосконалення будь-якого правового явища незалежно від виду правовідношення та галузі права, яка його регулює. Вищезазначене твердження обумовлено процесом «випробовування», який норма права проходить при розгляді та вирішенні справи по суті. Лише практичне втілення норми права у суспільні відносини є показовим механізмом для демонстрації ефективності першої, а її здатність виконувати регулятивну функцію при вирішенні спору у процесуальних відносинах є демонстрацією гарантії рівня якості та відповідності принципу Верховенства права. Особлива цінність і потреба у врахуванні судової практики при вирішенні спорів у судовому порядку фіксується на законодавчому рівні. Ч.4 ст. 10 ЦПК України констатує відповідність судового прецедента рівню джерела права. Такий підхід, обумовлений беззаперечним зв'язком між тенденціями судової практики на розвиток функціонування галузей права у контекстах бачення векторів та особливостей функціонування окремих інститутів права інтелектуальної власності.

Не є виключенням і сфера права інтелектуальної власності. Для України, як держави з

чітко визначеним проєвропейським курсом розвитку, процеси удосконалення підгалузі права інтелектуальної власності є одними із пріоритетних напрямів, що констатуються Угодою про Асоціацію України з Європейським Союзом. Зобов'язання щодо приведення вітчизняного законодавства про інтелектуальну власність до європейських стандартів виступає своєрідним каталізатором для процесів аналітики стану справ інтелектуальних та законотворчої діяльності. Ефективність таких процесів нерозривно пов'язана з тенденціями судової практики, яка:

1. Виступає мірилом демонстрації ефективності норми права в процесах регулювання правовідносин з використання об'єктів інтелектуальної власності, а також вирішення спорів, що виникають в результаті невизнання, порушення або оспорювання прав інтелектуальної власності;

2. Надає правильне уявлення стосовно необхідних векторів при формуванні позицій захисту у судовому процесі при доведенні позицій сторонами справи;

3. Має обов'язкове значення для держави-сторони справи (стосується прецедентів Європейського суду) тощо.

Окреме значення для формування підгалузі права інтелектуальної власності має судова практика Верховного суду. Остання відіграла ключову роль у формуванні належного рівня правозастосовних процесів через тлумачення та вдосконалення судової практики нижчих інстанцій. Для науки права інтелектуальної власності, дослідження здійснені через призму судової практики найвищої інстанції є індикатором наявності прогалин у вітчизняному законодавстві, демонстрацією процесу тлумачення правових норм при вирішенні правових спорів та джерелом знань для науковців.

Аналітика опрацьованих судових прецедентів Верховного суду надала можливість здійснити дослідження у напрямках кількох аспектів: оцінки експертних висновків та подібності торговельних марок і доказів по справі; авторських прав на службові твори, які входять до складу офіційного документу органа державної влади; розрізнення товарів через призму регіону походження та перегляд підходів щодо обчислення строків позовної давності у категорії справ щодо захисту прав інтелектуальної власності.

У рішенні Верховного суду по справі № 910/19775/23 за позовом Державного підприємства «Поліграфічний комбінат «Україна» (далі – позивач) до Дочірнього підприємства «Поліграфічний комбінат «Зоря»» (далі – від-

повідач) про захист порушених прав інтелектуальної власності. Суть спору зводиться до того, позивачем ініціювалось питання про заборону використання службового твору – графічного зображення «Дизайн бланка «Службове посвідчення Національної поліції України»» (2 варіанти) та визнати такими, що порушують майнові авторські права ДП "Україна" за свідоцтвом про реєстрацію авторського права на твір від 01.03.2021 № 102874. [1] Позивач на підставі свідоцтва про реєстрацію авторського права визнавався автором графічного зображення, що відтворювало дизайн бланка службового посвідчення для працівників органів Національної поліції. Відповідачем, в рамках відкритого провадження було подано зустрічний позов, в якому обґрунтовується позиція щодо незаконності позивача на предмет заборони використання спірного об'єкта з мотивів незаконного засвідчення факту належності авторського права на дизайн бланка з підстав затвердження Наказом Міністерства внутрішніх справ від 26.04.2017 № 347, та віднесенням останнього до нормативно-правових актів. Відповідачем обґрунтовувалась втрата таким об'єктом ознак правової охорони з підстав отримання охоронного документа після спливу чотирирічного терміну з дня прийняття вищезазначеного наказу. Останній є підставою для тривалого використання бланку органом Національної поліції, що спричинило втрату об'єктом інтелектуальної власності ознак авторського права

Вищевказане твердження не відповідає змісту статті 8, 10 Закону України «Про авторське право і суміжні права» [2]. Вказана відповідачем підстава, не зіставляється з обставинами, вказаними пунктом 3 вказаної статті, оскільки вона стосується виключно змісту офіційного документу (тексту, даних тощо). Дослідивши обставини справи Верховний суд звернув увагу на наявність у складі офіційного документу об'єкта авторського права (бланк документу) і наголосив на презумпції авторського права. Отримання охоронного документа є лише засвідченням факту авторства та не впливає на час виникнення правової охорони, тому вирішення питання порушення авторських прав на об'єкт, який використовується у нерозривній єдності з офіційним документом органів державної влади повинно базуватися на основі всебічного дослідження такого документу, а авторські твори зберігають свою самостійність та підлягають правовій охороні права інтелектуальної власності.

Однією із найбільш поширених категорій справ у розрізі інтелектуальної власності є

спори про скасування свідоцтва про реєстрацію торговельних марок з підстав тотожності або схожості до ступеня змішування. Характерною особливістю розгляду і вирішення по суті даної категорії справ є проведення експертизи на предмет дослідження та порівняння торговельних марок за звуковою, візуальною та семантичною ознаками. Серед особливих ознак, що мають вирішальне значення при формуванні позиції є збір та надання доказової бази, яка виступає основою в підтвердженні обставин справи, на які сторони посилаються як на підстави своїх вимог. Висновок експерта є одним із пріоритетних доказів в питаннях доведення тотожності або схожості до ступеня змішування. Вирішальним у питанні прийняття такого доказу судом є проведення експертного дослідження стосовно тих позначень, щодо яких виник спір.

Показовим у доведенні вищезазначеного твердження є рішення Верховного суду по справі № 910/4724/21 про визначення спірного питання схожості торговельних марок «MINISO» та «USUPSO». Компанією Miniso Hong Kong Limited [3] було подано позов на предмет визнання недійсним свідоцтва на торговельну марку «USUPSO» та заборону використання останнього на території України у можливих адаптаціях у схожості до ступеня змішування. Основним аргументом при поданні касаційної скарги, на яку звернув увагу позивач стало відхилення висновку експертизи судами попередніх інстанцій. Такі дії кваліфікувались як грубе порушення норм процесуального закону та процедури дослідження доказів, що мало наслідком ухвалення незаконного судового рішення.

В процесі проведення експертного дослідження, також, було встановлено, що представлені торговельні марки співпадають за семантичною ознакою, тоді як за візуальною та фонетичною ознаками відсутні співпадіння. Досліджуючи експертне дослідження суд дійшов висновку, що поданий позивачем експертний висновок стосується способу використання позначення «USUPSO» як складової комбінованого позначення, яке не є об'єктом правової охорони. Крім того, судом також було зауважено, що експертом проігноровано факт фонетичної та візуальної несхожості досліджуваних позначень в частині кореня слова. У підсумку, Верховним судом було підтримано позицію попередніх інстанцій у питаннях незалучення наданих матеріалів в якості доказів з мотивів неналежності та недостовірності поданого експертного висновку. Суди повинні враховувати дотримання умови належності,

допустимості та застосування комплексної методології у питаннях дослідження експертом торговельних марок на предмет їх схожості або тотожності. Таким чином, висновок експерта визнається належним, коли він стосується торговельної марки, відносно якої виник спір, що є предметом судового розгляду. Ознака належності, також, доводиться часовими обмеженнями використання такого позначення. Таким чином, судова практика касаційної інстанції уточнює процедурне дослідження торговельної марки і вказує на необхідність комплексного підходу у вирішенні питання про залучення висновку експерта.

Дотримання строків позовної давності є ключовим завданням в питаннях реалізації права захисту. Визначення дати початку перебігу строку позовної давності має важливе значення для існування підстав оскарження рішень та розрахунку дати закінчення строку можливості реалізації права на захист. У рішенні Верховного суду № 910/16586/18 [4] визначаються основні принципи розрахунку та початку перебігу строків позовної давності щодо справ про порушення прав інтелектуальної власності. Відповідач оскаржив рішення попередніх інстанцій з підстав пропуску строків позовної давності. У справі яка стосувалася порушення прав інтелектуальної власності на торговельну марку «MEDOFF» відповідач ініціював питання оскарження ухвалених рішень, посилаючись на пропуски строків позовної давності, що є підставою для скасування перших. Позиція пропуску строків позовної давності аргументувалась розрахунком початку їх перебігу, що, на думку відповідача, бере свій початок з моменту реєстрації спірної торговельної марки. Верховний суд відхилив зазначені доводи та постановив, що перебіг строків позовної давності починається з моменту, коли позивач дізнався або мав дізнатися про порушення, оспорення або невизнання його права інтелектуальної власності. Також, конкретизується вказівка на подію, а саме, початок комерційного конфлікту на ринку між суб'єктами господарювання. Не менш важливим є підтвердження дати початку відліку перебігу строку позовної давності. «Дієвими доказами», що підтверджують істинність такої обставини, є письмові докази: листи, претензії, договори тощо.

Стосовно іншої частини позовних вимог, що стосувались скасування дії свідоцтва на спірну торговельну марку, Верховний суд дійшов висновку, який фіксує потребу комплексного підходу щодо подібності за тріадою ознак ідентифікуючих позначень: семантич-

ною, звуковою та візуальною. У питаннях визнання дій осіб, які використовують торговельну марку без дозволу право володільця, неправомірними, необхідно виходити із загальних вимог, гарантованих Паризькою конвенцією про охорону промислової власності [5], які практика Верховного суду відносить до сфери чітко визначених критеріїв: відсутність повноважень особи на реєстрацію та перереєстрацію торговельної марки на свою користь.

Практично складними у тактиці доказування є питання скасування свідоцтва про реєстрацію торговельної марки, яка тотожна або наслідує позначення, яке вказує на географічне походження товару. В таких ситуаціях одним із найефективніших способів захисту є заборона використання такого позначення та/або скасування дії свідоцтва на спірне позначення. Огляд судової практики Верховного суду дозволив виділити характерну помилку, яку ді допускаються позивачі при формуванні позовних вимог. Зокрема, це стосується формулювання у прохальній частині позовної заяви виду способу захисту у вигляді визнання торговельної марки добре відомою. Визнання торговельної марки добре відомою – це інструмент, превентивний захід (виконуючи попереджувальну функцію вчинення неправомірних дій по відношенню до торговельної марки) та «підсилюючий» елемент в обґрунтування необхідності застосування способу захисту у вигляді заборони недобросовісного використання торговельної марки. Вищевказана теза обґрунтовується висновком, зробленим Великою Палатою Верховного суду у постанові від 17.04.2024 зі справи № 910/13988/20. Визнання торговельної марки добре відомою не створює юридичних наслідків у вигляді набуття виключних майнових прав, що виступає лише певним юридичним фактом для реалізації права на захист.

Позивачі, звернулися до суду з вимогою заборонити використання торговельної марки «Трускавецька» яка є тотожною або подібною. Особливістю спірного об'єкту є використання його як торговельної марки з одночасним статусом географічного зазначення, що вказує на територію походження такого. На предмет підтвердження вимоги визнання торговельної марки добре відомою позивачами було надано доказову базу, що складалася з: матеріалів соціологічного опитування споживачів на предмет впізнаваності такого позначення; документації щодо обсягів реалізації маркованої даним позначенням продукції, документальні підтвердження дотримання умов чинності свідоцтва на відповідну торговельну марку. Розг-

лядаючи справу в даній частині позовних вимог Верховний суд наголосив на необхідності дослідження, порівняння та надання доказової бази стосовно того позначення, яке є предметом спірних відносин. В даному випадку досліджувалось словесне позначення «Трускавецька», стандартним шрифтом, у чорно-білому кольорі, яке позивачами не реєструвалось. З огляду вищевказаного, Верховний Суд також вказує, що у випадку заявлення вимоги щодо визнання добре відомою торговельної марки, що не реєструвалася як така та відтворює походження води з певного регіону, судам слід мати на увазі, що основною функцією торговельної марки є її властивість розрізняти товари /послуги різних виробників.[6] Тому, важливим аспектом в категорії справ, коли досліджується розрізняльна здатність позначення, що вказує на географічне походження, є встановлення здатності такого позначення до розрізняння у зв'язку із його володінням кількома особами.

Висновки:

1. Вирішення питання про порушення прав на об'єкт права інтелектуальної власності, який використовується у єдності з офіційним документом органу державної влади на основі всебічного дослідження такого документа. Такий підхід повинен враховуватись при реалізації застосування сторонами ч.3 ст. 8 Закону України «Про авторське право і суміжні права» та врахування положень ст. 10 цього ж закону. Презумпція авторства доводиться на підставі доказів, які вказують на дату створення об'єкта авторського права. Документ про реєстрацію авторських прав засвідчує лише факт офіційного підтвердження права авторства на твір. Тому, в питаннях доведення дати створення твору авторського права, який входить до складу офіційного документу органу державної влади, необхідно керуватися: а) доказовою базою, яка доводить таку обставину і виникла до прийняття (використання) акту органу державної влади; б) комбіноване поєднання об'єкта авторського права у складі акту органу державної влади не впливає на обсяг правової охорони об'єкта авторського права.

2. У категорії справ про заборону неправомірного використання торговельної марки, при проведенні експертного дослідження торговельних марок необхідно застосовувати підходи комплексної методології, що включають відповіді на питання про співпадіння досліджуваних позначень у фонетичній, семантичній та візуальній складових; належність експертного висновку констатується за умови його проведення стосовно того позначення,

відносно якого виник спір, що є предметом відповідного судового процесу.

3. У справах про заборону використання торговельної марки особою, яка не мала на це правових підстав необхідно керуватися загальними вимогами, передбаченими ст 6 *septies* Паризької конвенції про охорону промислової власності: відсутність повноважень особи на реєстрацію та перереєстрацію торговельної марки на свою користь. Вищезазначений зміст положень Паризької конвенції про охорону промислової власності повинен кваліфікувати-

ся як перелік підстав порушення законних прав та застосування способів захисту законними право володільцями.

4. Визнання торговельної марки добре відомою не створює юридичних наслідків набуття виключних майнових прав.

У категорії справ щодо заборони використання торговельної марки, що наслідують географічне зазначення важливим аспектом є дослідження питання можливостей такого позначення до розрізняльної здатності (за умови спільного володіння кількома суб'єктами).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- 1.Рішення Касаційного господарського суду Верховного суду № 910/19775/23 від 20 лютого 2025 року URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125356122> (дата звернення 30 жовтня 2025 року)
2. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 1 грудня 2022 року № 2811-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text> (дата звернення 06.11.2025 року).
- 3.Рішення Касаційного господарського суду Верховного суду від 02.12.2021 року № 910/4724/21 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101592201> (дата звернення 07.11.2025 року)
- 4.Рішення Касаційного господарського суду Верховного суду № 910/16586/18 від URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85153952> (дата звернення 09.11.2025 року)
- 5.Паризька конвенція про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_123#Text (дата звернення 10.11.2025 року)
- 6.Рішення Касаційного господарського суду Верховного суду № 910/4085/23 від 16 липня 2024 року URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120485335> (дата звернення 12.11.2025 року)

Стаття надійшла до редакції 09.09.2025
Стаття рекомендована до друку 18.11.2025

Переглянуто 12.10.2025.
Опубліковано 30.12.2025

O. M. VOLOSHCHENKO,
PhD, associate Professor,
associate Professor of Civil Law
Faculty of Law

E-mail: o.voloshchenko@karazin.ua

ORCID:<https://orcid.org/0000-0003-4780-4594>

V.N. Karazin Kharkiv National University
Kharkiv, 61022, Svobody square, 4

INSTRUMENTS AND METHODS OF PROTECTION OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS IN THE VIEW OF THE PRACTICE OF THE SUPREME COURT

ANNOTATION. *Introduction.* The consideration and resolution of intellectual property cases have a number of features related to the specifics of the evidentiary tools and procedural aspects applied by courts when examining evidence and making a court decision. In the process of finding the most optimal and effective tools of proof, judicial practice is a priority, demonstrating trends in the procedural aspects of resolving cases and providing an appropriate guideline for the optimal ways to resolve legal disputes. Of course, the judicial precedents of the Supreme Court, as the highest instance of the judicial system, are exemplary and priority in the application of their conclusions, which can be used both as a line of proof of claims and to improve the procedure for considering and resolving the case on the merits. Doctrinal research on this topic through the prism of judicial precedents of the Supreme Court is key in terms of developing a practically effective model of proof in cases of cancellation of a certificate of registration of trademark rights, prohibition of the use of a copyright object included in an official act of a state authority, etc. The fact that a trademark is recognized as well-known does not create the legal consequences of acquiring exclusive rights to such a trademark.

Summary of the main results. Doctrinal research of key decisions of the Supreme Court in the field of intellectual property law provided the opportunity to obtain the following judgments of scientific and applied content: when resolving cases of violation of exclusive rights to a copyright object that is part of a document of a state authority, it is necessary to take into account the evidentiary basis indicating the date of origin of exclusive property rights to the copyright object. The combined combination of a copyright object as part of an act of a state authority does not affect the scope of legal protection of the former; in cases of cancellation of the certificate of intellectual property rights for a trademark, the expert study conducted must be based on a comprehensive methodological study, which includes answers to questions about the similarity of the studied signs in the phonetic, semantic and visual components. The sign of the appropriateness of an expert opinion is confirmed by the correspondence of its conclusions to the intellectual property object

that is the subject of the disputed relationship. The content of Article 6 septies of the Paris Convention for the Protection of Industrial Property must be assessed as a list of grounds for prohibiting the use of a trademark.

Conclusion. The conducted doctrinal study of the Supreme Court's judicial practice in cases on the protection of intellectual property rights has important applied significance, due to the possibility of improving the tools for forming and proving positions for the protection of violated rights and developing further doctrinal research on the outlined topic.

KEY WORDS: *protection of intellectual property rights, Supreme Court case law, geographical indication, trademark, trademark identity examination*

REFERENCES

1. Judgment of the Economic Court of Cassation within the Supreme Court No. 910/19775/23 of February 20, 2025 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125356122> (in Ukrainian)
2. On copyright and related rights: Law of Ukraine of December 1, 2022 No. 2811-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#Text>(in Ukrainian)
3. Judgment of the Cassation Economic Court of the Supreme Court dated 02.12.2021 No. 910/4724/21 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101592201> (in Ukrainian)
4. Judgment of the Cassation Economic Court of the Supreme Court No. 910/16586/18 from URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85153952>(in Ukrainian)
5. Paris Convention for the Protection of Industrial Property of March 20, 1883 URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_123#Text (in Ukrainian)
6. Judgment of the Cassation Economic Court of the Supreme Court No. 910/4085/23 of July 16, 2024 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120485335> (in Ukrainian)

The article was received by the editors 09.09.2025
The article is recommended for printing 18.11.2025

The article was revised 12.10.2025
This article published 30.12.2025